

Kilián László

A nimfák orra hegye A mitográfus följegyzései II.

Lenyűgöz mindhárom szeretőm. Mindegyik ámulatba ejtő ágyasom, értő ápolóm és rajongó anyám. Őrző, ölelő, ringató jelenlétük, mozdulatuk és simogatásuk magában is mesél nekem. Mesél, mert ők ezekkel kívánnak mesélni: örömszerző meséikben hol egyik, hol másik emlegeti meg a két szépséges rokont.

Az első szépséges és szerelmetes – tartja ekként a családi hagyomány – epekedő-zöldszemű éppen a veszedelmes Szeni Baliba habarodik bele az időzenit korában. Odaadná mindenét annak az alvajárónak, ki csak keresi, csak találja ténferegre a világnak fájdalmait, hogy végre neki hasogassa a lelkét. Odaadná a zöldszemű-zöldszínű csacsogó-csevegő-csobogás a mindenét: mohó halovány ajkát, kerekvő és iperedő keblecskéi közül a kínálkozót és a kívánczót; oda ő darázsderekat, de gyönyörrel teli ölet csípejével, tomporával, combjával tetézve. Eloldaná testével, becéző szavával a botorkáló deli kesergőt, de az csak motoszka a szenvedésben: belekóstol zöldlányú csókjába, mentaízébe, dédelgeti kínálkozót, kívánczót, karcsúsítgatja, hasát méri, farát rázza, de csak-csak vékonyka elánnal. Főként az ácsingózó leányka hevületéhez képest.

Mire elérkezik az idő és az alkalom, hogy szeretkezésben teljesíthesse be vágyát, a kiteljesedésre hív izgalommal lubickolva saját öleiben, azzal kell találkoznia, hogy kétségbe esett: csalódik, minthogy mindent cselekszik bár Szeni Bali, de öleről a követelőn előtörő dárda helyett csak bágyadt kígyót talált a vágyban izzó, lobogó, áradozó.

Na, zöldlányú felháborodtában akkorát lök a bágyadt ölü, satnya elánún, hogy az belecsobban a lány bűbáj-forrástól táplált apró tavacskába, a lányka tavába.

Lett is nagy galiba. Elmerült a dalia. Bele a tóba az egész testével. Bele a bűbáj saját áramlásába, a lány tehetségén, tenni tudásán és akarásán kívülre. Amint kidugta a fejét az átokvízből, szétfut benne az önimádat kergető mérges. Kap világra szóló fájdalmat, sajgást sejdítve a lányka, tükörcsávát az ifjú.

De már iramodik is velem szeretőim második familiáris örökség-fabulája.

Vágtázunk magasban, gerincen, domboldalban, völgyben, síkon, ligetben: víz a mese, a példaadó fáma.

Mellettük robogunk. Kergeti ez a vágyteli istenkedő azt a viruló, kemény húsú, fehér húsú, ragyogó bőrű szüzet. Űzi fák közt, réten és gázlón, de a lányon látszik, éppoly eszes, éppoly ravasz, amilyen fűge: hol cikkcakkban, hol megiramodva hagyja ott az erőtől és üzekedhetnéktől hajtott ifiúr istent. Lehajrázza a lány az épphogy férfit tudva tudván, üldözőjéhez hasonlatosan isten ő is, ha vidéki hajtásból termetten is.

Repülünk velük. Hol lányt biztatnánk célt érni, mégis, szálltukban is szólást vagy kiáltást fog el a szájra tapasztott kézfej. Bármelyikhez is sodródna szimpátiánk, az üldöző ereje látszik messzebbre érőnek, fogy a kergetett előnye. Lám, már-már ölelőre is fordulna, kapná a lányt édesített csókjára, amikor meglepetve dermed röptébe. Ím, a fehér bőrű, tejes húsú szépség végső csele hoppon marasztja a másikat, kinek csókja csak az épp gyökeret eresztő; húsát, bőrét virító színével fabélre, kéregre cserélő, karját ágasító, lábát, törzsét törzsesítő fehérszínű orrocskájára érkezhetsz, mert a szorítás már csak a szóló babérfát foghatja be.

Miért – Miért gondolod, hogy a tied lehetnék? Azt gondolod, volna kedvem téged befogadni, ha elfutok, aztán dicsőségbe gyökeresedem, s hozzá hozom levellem?

Szóval nimfa-szépség mindahány: fámák lánya ugyanúgy, mint három szeretőm.

Mondom, ágyasom, ápolóm és anyám mindenik, de mégis ágyasnak legkülönb Vesperás Roráte. Ő, a bájós Espera az, akivel amikor enyelgünk – mert persze mindig enyelgünk – úgy kedveskedik szavával, testével, hogy közben mesél vagy énekel. Többségében énekel. Énekel és elbűvölően. Énekel vágykeltően, izgatón és felajz és szerelmeskedésre tud bírni: hergel dalával mígcsak eljuttathatom izgalmának arra a fokára, hol borzongásai, a gyönyör hullámverése aléltatja. Énekel és énekel. Mesét és csábdanát, gajdolást és balladát.

Énekétől nőnek a fák, a cserjék. Vesperás Roráte dalára fényesedik a lányok bőre. Dalaitól fényesedik lenyűgözőbbre az ő minden testtája, melynek csak másolatai a lányok, a többi nimfa dalra ragyogásai. Roráte csengő hangjára, himnuszaira fényesednek az ég vágyra hangolt aranyalmái. És Erató kiejódáiban, bennük és csendültükkor gyönyörködttetjük egymást. Azzal, mi hallik, azzal, mi a többi érzékre hangolva Vesperásom akkor is ágyasom az alkonyban, az estben, az éjben, a hajnalban, amikor anyámként álomba ringat, mikor bajomban fájdalomtól,

émelygéstől szabadít meg bűbájos-dalos főzetével, langyos gyolcsával, csendülő flastromával, orra végivel. Hiszed-e már, hogy ágyasom, ápolóm és anyám helyett anyám egytől egyig a három csodalény szerelem-nimfa. De ugyancsak mindezt legjobban gondos ápolóm Najasznyoszolyó. Szervedélyétől buzgó mégis frissítő forrásával itat, ha lázam kóros és zavar, hogy enyhet találjak. Kéjével is gyógyít: ha enyémmé lesz, úgy adja magát, hogy gyógyuljon, mi eggyé lett vele s az, mi rajta kívül belőlem véle eggyé válni sietett volna.

Ápol ez a vízinimfa patakjának csobogásával, emlőjének selymes bimbóudvarával, hol gyógyuló álmom időztet: nyelvem pirosítja, ujjam magasztalja, tenyerem csiklandja. Étet, itat szerelmes főzetivel, szereinek oldatjával, kásátjával: valamennyi afrodisziákum nekem, annak is készíti az én szeretóm Najasznyoszolyó, ki gyógyfürdővé dagasztja bűvös hévforrását a kedvemért, hol a gőzben azért bujkál előlem, hogy végtére a szervedélybe egészülve mindent, mi kedvemre való, megtegyen, alig várja kérésimet, hogy enyhültöm egy legyen vágyam feltámadtával.

Forrása, patakja és feredője, ha buzdul, ha cseverész, ha hulláma vettetik, ő maga, aki buzgása életre, szervedélyre szorít magához; csacsogása kibeszéli, kiimádkozza, kiúzi ráolvasással bajom, s mindazt, mi örömünknek gátja lehet; hulláma ölelése, érintése, simítása, mert felborzolja ekként hátával, vállával, karjával, arcával, hegyes mellével, oldala völgyével-dombjával mindazt, mi kórságban szunnyadni térne. Ébren tart nappalra, vágyra: hulláma újrainrja minduntalan életem és feneketlen örömkeresésem.

Ha felsülne mindezekkel együttesen, vagy rajtaveszteni látszana ezekkel bármelyikkel egyenkint, tudja, csak hozzám kell nyomnia orra hegyét és teljesült a vágyam, enyém nimfa-iramlása, enyém a gyógyulás Najasszal, Nyoszolyóval, ágyammal, medremmel, völgyemmel.

Tudod is immáron, hogy ágyasom, ápolóm és anyám mindhárom nimfám és szeretóm. Mégis anyáskodásában leginkább enyém, legfőképp andalít Menyecsmelia. Óh, mámorítón ringató Menyecsmeliám! Te, aki melleden ringatsz, öledbe veszel, dédelgetsz testeddel, dajkálsz tejdeddel és babusgató, hajladozó derekaddal, bár kettő, de ezernyi karoddal, finom levél tenyereddel.

De arany Meliám, széphajú, aki holdfehér faként fehérlesz ki az anyás szervedélyű rézkorból, mégis megteremtve nekem az igazi szerelmes kort, ahol a nimfák nimfája megmutatja a nőknek, hogyan kell nőnek lenni.

Igen, Menyecsmelia, aki társait is megtanítja, hogyan kell a fiakat igaz barátta, méltó férfivá és mintaapává tenni. Orrontsa lány és fiú, miként cicomázhatja fel a másik és a maga lelkét.

S tudd meg végtére: az a nimfa, kinek szeplő vigyorogtatja magát az ő orra hegyén. Hatra (sex-/six-re) fordul az öt (eme fent említett nimfák száma): Ciprus nimfáktól népesül be.

Ludvig Dániel: A csendes pár

